

1 РУБІ

Моє життя розділене за кольорами:

Зелений — Важливо!

Бірюзовий — школа

Рожевий — організаційний комітет Макстон-холу

Бузковий — сім'я

Оранжевий — харчування і спорт

Пункти бузковим (зробити фото вбрання Ембер), зеленим (придбати нові ручки) і бірюзовим (запитати у місіс Вейкфілд про навчальний матеріал для роботи з математики) я сьогодні вже виконала. Це, безперечно, найкраще відчуття у світі — відмічати один пункт у моєму списку справ. Іноді я навіть записую завдання, які вже давно зробила, лише для того, аби одразу ж їх викреслити. Щоправда, у такому разі — непримітним світло-сірим, щоб самій собі не скидатися на шахрайку.

Якщо розгорнути мій органайзер, то одразу можна помітити, що мої будні значною мірою складаються із зеленого, бірюзового і рожевого. Проте десь тиждень тому, перед початком нового навчального року, з'явився новий колір:

Золотий — Оксфорд.

Першим завданням, яке я занотувала новою ручкою, було:

Забрати у містера Саттона рекомендаційного листа.

Я проводжу пальцями по літерах із металевим відблиском.

Усього лише один рік. Останній рік у коледжі Макстон-хол. Мені здається майже неймовірним те, що незабаром усе врешті почнеться. Можливо, за триста шістдесят п'ять днів я сидітиму на семінарі про політику, а викладатимуть у мене найрозумніші люди світу.

Усе в мені кипить від хвилювання, коли я думаю про те, що невдовзі довідаюся, чи здійсниться моє найзаповітніше бажання. Чи я справді впоралась із цим і зможу навчатися. *В Оксфорді.*

У моїй сім'ї ще ніхто ніколи не навчався у вищому навчальному закладі, і я знаю, що млява усмішка моїх батьків — не samozрозуміла річ, коли я вперше заявила, що хотіла б вивчати філософію, політологію і економіку у Оксфорді. Тоді мені було сім.

Але навіть зараз — за десять років — нічого не змінилось, хіба що до моєї цілі рукою сягнути. Як і раніше, мені видається сном, що я взагалі так далеко дійшла. Знову і знову ловлю себе на думці, що мене переповнює страх раптово прокинутись і зрозуміти, що я все ще ходжу в мою стару школу, а не в Макстон-хол, одну з найпрестижніших приватних шкіл Англії.

Кидаю погляд на годинник, що висить над громіздкими дерев'яними дверима класу. Ще три хвилини. Завдання, які ми мали опрацювати, я зробила ще вчора ввечері, і зараз мені не залишається нічого іншого, як чекати на те, що цей урок зрештою закінчиться. Я нетерпляче гойдаю ногою, за що одразу ж дістаю удар у бік.

— Ай, — шиплю я і хочу дати здачі, але Лін швидша і вона вивертається. Її рефлекси неймовірні. Гадаю, що це пов'язано з тим, що Лін ще з початкової школи займається фехтуванням. Зрештою там же треба вміти завдавати удару блискавично.

— Не будь такою непосидючою, — кидає вона, не відводячи й погляду від списаного аркуша. — Ти мене нервуєш.

Це мене насторожує. Лін ніколи не нервується. Принаймні не настільки, аби визнавати чи показувати це. Але зараз я справді помічаю напад занепокоєння у її очах.

— Вибач. По-іншому не можу. — Знову проводжу пальцями по літерах. Останні два роки я робила все для того, щоб не відставати від своїх однокласників. Щоб стати кращою. Щоб довести усім, що я по праву вчуся у Макстон-холі. І зараз, коли починається процес подання заяв в університети, я відчуваю неспокій. Навіть, якщо б я й хотіла, то нічого не могла б із цим подіяти. Щоправда, виглядає так, ніби Лін відчуває те саме і мене це трохи заспокоює.

— Чи вже, власне кажучи, привезли плакати? — питає Лін. Вона скоса дивиться на мене, водночас одне пасмо чорного волосся до плечей спадає на її обличчя. І Лін нетерпляче відкидає його з лоба.

Я хитаю головою.

— Ще ні. Точно будуть сьогодні по обіді.

— Ок. Завтра після біології поділимо їх, домовилися?

Я показую на відповідний рядок рожевого кольору у моєму органайзері, й Лін задоволено киває. Ще раз дивлюсь на годинник. Насилу стримую себе, щоб знову не гойдати ногами. Замість цього починаю якомога непомітніше пакувати свої ручки. Вони усі мають лежати пером водному напрямку, тому мені однаково треба більше часу.

Проте золотого я не спаковую, а святково вставляю за резинову гумку свого планера. Перекручую ковпачок так, щоб він дивився до переду. Тільки так виглядає правильно.

Коли нарешті дзвенить дзвінок, Лін зривається зі свого крісла настільки швидко, що мені важко назвати це людським рефлексом. Я дивлюсь на неї з високо піднятими бровами.

— Не дивися так, — каже вона, паралельно перекидаючи сумку через плече. — Це ти почала!

Я нічого не відповідаю, а тільки закидаю з півусмішкою решту своїх речей.

Лін і я першими залишаємо клас. Швидкими кроками ми перетинаємо західне крило Макстон-холу і звертаємо на наступному розхресті ліворуч.

Перші кілька тижнів я постійно блудила у цій величезній будівлі й більше ніж раз запізнювалася на уроки. Мені було геть незручно, навіть якщо вчителі не втомлювалися запевняти, що такі самі труднощі — у більшості новачків у Макстон-холі. Школа схожа на замок. П'ять поверхів, південне, західне й східне крило і три прибудови, у яких викладають музику й інформатику. Розхрестя і ходи, де можна заблукати, незчисленні, і те, що не всі сходи автоматично ведуть на певний поверх, може довести до відчаю кого завгодно.

Хоча я спершу зовсім губилася, тепер уже знаю цю будівлю, як свої п'ять пальців. І навіть цілком упевнена, що знайшла б дорогу до кабінету містера Саттона хоч би й із заплученими очима.

— Я теж мала б попросити містера Саттона, щоб він написав мені рекомендаційний лист, — пробубоніла Лін, коли ми проходили коридором. Праворуч від нас високі стіни оздоблені венеційськими масками — мистецький проєкт торішніх випускників. Я вже неодноразово застигала перед ними і милувалася грайливими деталями.

— Чому? — питаю я і подумки занотовую, що треба сказати нашому сторожеві, аби він помістив маски в безпечне місце, перш ніж на вихідних тут почнеться *Back to school party*.

— Бо він любить нас відтоді, як ми разом організували випускний вечір, і знає, наскільки ми активні та як багато працюємо. До того ж він молодий, честолюбний і сам тільки нещодавно закінчив Оксфорд. «Боже,

я б собі зараз дала ляпаса, що я теж до цього не подумалася».

Я поплескую Лін по руді.

— Місіс Марр також навчалася в Оксфорді. Окрім того, я думаю, що це виглядає навіть якось краще, якщо тебе рекомендує хтось, хто має трохи більше професійного досвіду, ніж містер Саттон.

Вона скептично дивиться на мене.

— Ти хіба шкодуєш, що попросила його про це?

Я лише знизую плечима. Містер Саттон випадково дізнався наприкінці минулого навчального року, що я марю навчанням у Оксфорді, й одразу ж запропонував мені розпитувати його про все, що мене цікавить. Навіть якщо він і вчився на іншій спеціальності, ніж планую я, він все ж може поділитися купою інсайдерської інформації, яку я жадібно всотувала і згодом ретельно записувала у своєму планері.

— Ні, — врешті відповідаю я. — Я впевнена, що він знає, у чому суть рекомендації.

У кінці коридору Лін має повертати ліворуч. Ми домовляємося пізніше ще поговорити телефоном і швидко прощаємося. Я кидаю погляд на свій годинник — п'ять хвилин до пів на другу — і пришвидшую темп. Моя зустріч із Саттоном — о пів на другу, і я у жодному разі не хочу запізнитися. Я проходжу повз високі вікна доби Ренесансу, через які в коридор падає золоте вересневе світло, і протискаюся через групку школярів, одягнених у таку саму шкільну форму королівського синього кольору.

Ніхто не звертає на мене уваги. Тут, у Макстон-холі, такі порядки. Хоча ми всі носимо однакову уніформу — спідниці в синьо-зелену клітинку для дівчат, бежеві штани для хлопців і зшиті за мірками темно-сині піджаки для всіх, неважко помітити, що я цьому світу, власне кажучи, не належу. Тоді як мої однокласники з'явля-

ються у школі з дорогими дизайнерськими сумками, матеріал мого рюкзака кольору хакі став таким тонким, що я кожного дня чекаю, що він порветься. Я намагаюся не давати себе принижувати, навіть якщо дехто тут і поводить так, ніби їм належить ця школа, бо вони походять із заможних родин. Для них я невидима, і я роблю все для того, щоб так і було. *Тільки не привертати до себе уваги.* Досі це добре спрацьовувало.

Зі спрямованим униз поглядом пробираюся повз решту учнів і проходжу останній поворот праворуч. Треті двері з лівого боку — це двері містера Саттона. Між дверима його кабінету і дверима сусіднього стоїть важка дерев'яна лавка, і я поглядаю то на неї, то на свій годинник. Залишилося дві хвилини.

Я не витримаю жодної секунди більше. Рішуче розгладжую свою спідницю, поправляю піджак і перевіряю, чи на місці моя краватка. Тоді підходжу до дверей і стукаю.

Жодної відповіді.

Зітхнувши, я все ж сідаю на лавку й дивлюся в обидва напрямки коридору. Може, він швидко пішов трохи перекусити. Або випити чаю. Або кави. Це наводить мене на думку, що мені не варто було сьогодні пити жодної. Я й без того була досить занепокоєна, але мама приготувала забагато і мені не хотілося її виливати. Зараз, коли я знову кидаю погляд на свій годинник на руці, мої долоні злегка тремтять.

Пів на другу. Точно до хвилини.

Вкотре дивлюся вздовж коридору. Нікого не видно.

Може, я недостатньо голосно постукала. Або... Ця думка пришвидшує мій пульс — я все наплутала. Мабуть, наша зустріч не сьогодні, а завтра? Я поспіхом розкриваю блискавку свого рюкзака і виймаю свій планер. Але коли дивлюся всередину — усе правильно. Правильна дата, правильний час.

Хитаючи головою, знову закриваю свій рюкзак. Звичай я не така спантеличена, але тільки думка про те, що з моєю заявою на навчання може щось не вдатися і що через це мене можуть не прийняти в Оксфорд, псує мої нерви.

Подумки повчаю себе, що треба отямитися. Рішуче підводжуся, йду до дверей і знову стукаю.

Цього разу я чую якийсь звук. Наче щось впало на землю. Обережно прочиняю двері й заглядаю всередину.

Моє серце завмирає.

Я добре чула.

Містер Саттон тут.

Але... він не сам.

На його письмовому столі сидить жінка, яку він пристрасно цілує. Він стоїть між її ніг, поклавши обидві руки на її стегна. Наступного моменту він хапає її міцніше й підтягує вперед, до краю столу. Вона тихо стогне у його рот, коли їхні уста повторно з'єднуються, і влітає руки в його темне волосся. Я не можу розрізнити, де починається один і закінчується інша.

Було б добре, якби я могла відвести погляд від обох. Але у мене не виходить. Не можу й тоді, коли він далі засовує руки під її спідницю. Не можу, коли чую її важке дихання і вона тихо стогне: «О Боже, Грехам».

Коли я врешті виходжу зі стану заціпеніння, то більше не можу пригадати, як працюють мої ноги. Я перечіпляюся через поріг і двері так рвучко відчиняються, що грюкають об стіну. Містер Саттон і ця жінка зістрибують одне з одного. Він круто повертається і бачить у дверях мене. Я розтуляю рота, щоб перепросити, але в мене виходить тільки сухе покашлювання.

— Рубі, — проказує містер Саттон задихавшись. Його волосся зовсім розкуйовджене, верхні гудзики сорочки розстебнуті, а обличчя розчервонілося. Він мені здається чужим і зовсім не моїм вчителем.